

MOJE PRVE ZADIVLJUJUĆE,
ZAPANJUJUĆE, NEVEROVATNE I
ISTINITE AVANTURE!

(Čarli Smol)

GRAD GORIŁA

prevela
Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

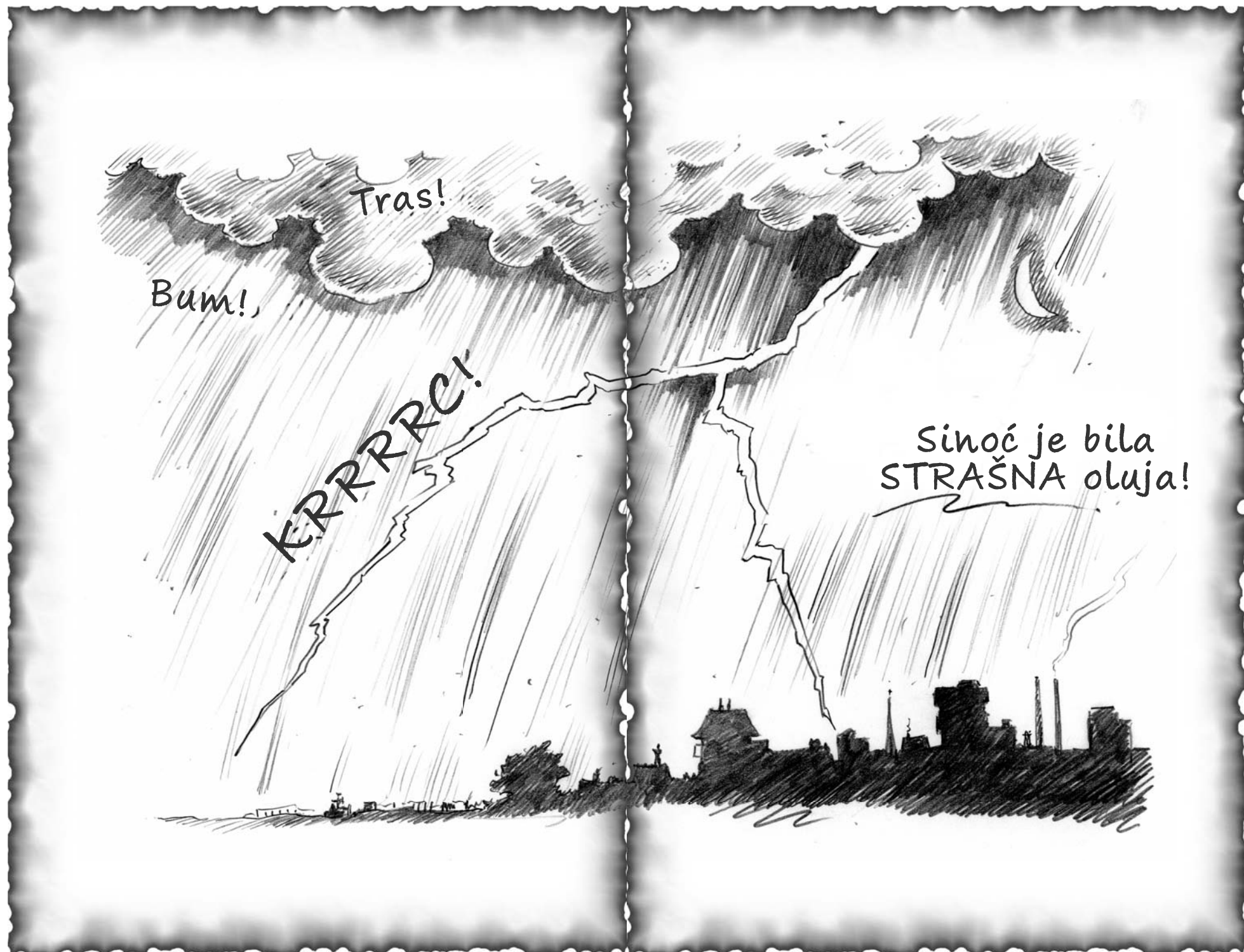
Naslov originala
Charlie Small
Gorila City

Text and illustrations copyright © Charlie Small, 2007
Translations copyright ©2010 za srpsko izdanje, LAGUNA

Ako nađete ovu svesku, MOLIM VAS čuvajte je. Ovo je jedini zapis o mojim izvanrednim avanturama. Zovem se Čarli Smol i star sam bar četiristo godina. Ali za sve te godine nisam odrastao. Nešto se, znate, desilo kad mi je bilo osam godina. Nešto što ni sada ne razumem. Pošao sam na putovanje... i još pokušavam da nađem put kući. I, mada sad tečno govorim jezik gorila, mogu da pljunem stotinu metara daleko i da se krećem tropskom šumom njišući se na lijanama, i dalje izgledam kao osmogodišnji dečak kog ne biste ni primetili kad prođete pored njega na ulici.

Putovao sam do kraja sveta i do središta zemlje. Borio sam se sa divovskim krokodilima, izazivao velike čovekolike majmune i video stvorenja za koja nisam ni znao da postoje! To vam može zvučati fantastično, možete pomisliti da je sve laž, ali ne biste bili u pravu. Jer je SVE U OVOJ SVESCI TAČNO. Poverujte u tu jednu jedinu činjenicu i krenućete na neverovatno putovanje kakvo nikada niste iskusili!

Čarli Smol

Bum!

Tras!

KRRRCI!

Sinoć je bila
STRAŠNA oluja!

POČINJU MOJE AVANTURE

Toliko se toga dogodilo od ručka! Sad je ponoć i ulogorio sam se usred nepregledne vetrovite ravnice, mnogo kilometara daleko od kuće. Tražio sam pustolovinu – i našao sam je! Veću avanturu nego što sam mogao i zamisliti!

Sve je počelo danas posle podne. Sinoć je bila snažna oluja i, kad sam se probudio, još je padala baš jaka kiša, pa sam ostao unutra da igram kompjuterske igrice. Konačno sam porazio velikog bosa na šestom nivou kad je mama ušla u sobu.

„Ne mogu da verujem da još igraš tu glupu igru, Čarli“, uzdahnula je. „Kiša je odavno prestala. Zašto ne ideš u park? Sugurna sam da će neki tvoji drugovi biti tamo.“

„Ne želim da idem u park“, kazao sam s grimasom na licu i udario po konzoli proizvođači brzo isprekidano rat-a-tat-tat.

„Treba ti svežeg vazduha“, bila je uporna mama.

„Ali imaću najbolji rezultat ako sad završim sledeći nivo“, pobunio sam se.

I upravo tada – ne znam šta je to izazvalo – kompjuter je zapucketao i preko slike je u cikcak prešla sićušna varnica elektriciteta. Igra se zaledila i ekran je postao crn.

„Nije valjda!“, jeknuo sam. „Šta se desilo?“

Pokušao sam da restartujem kompjuter, ali nisam mogao ponovo da pokrenem igru. „O, sjajno!“, namrgodio sam se. „Pokvarilo se! Šta sad da radim?“

„Pa“, kazala je mama, „pošto kompjuter ne radi, a ne želiš da ideš u park, šta misliš o tome da malo budeš koristan pa da središ svoju sobu?“

Pogledao sam ogromne gomile stvari po podu oko sebe i progutao knedlu. Iznenada mi se izlazak napolje nije činio kao loša zamisao.

„Zar ne mogu malo da istražujem, mama?“, pitao sam. „Ako obećam da ću kasnije srediti sobu?“

Mama je stisnula usne.

„Mogao bih da isprobam onaj splav koji mi je tata pomogao da napravim...“

Podbočila se rukama o kukove.

„Pa i sama si rekla da mi treba svežeg vazduha“, naglasio sam.

„O, pa dobro“, odvratila je mama, uzdahnula i krenula niz stepenice. „Samo nemoj da zakasniš na čaj.“

Sjajno! Počeo sam da preturam pod krevetom u potrazi za rancem. Nosim ga sa sobom uvek kad idem da istražujem, pun je stvari koje bi mi mogle zatrebati. Izvukao sam ga i proverio da li je sve tamo:

- 1) perorez (mama bi me ubila da zna za ovo!)
- 2) klupče kanapa.
- 3) boca s vodom (puna)
- 4) velika kesa *Paterčakovih* pepermint bombona (onih prugastih)
- 5) durbin
- 6) pidžama (za slučaj da moram logorovati negde preko noći!)
- 7) šal
- 8) stara vozna karta
- 9) ova stara sveska (da u nju zapišem svoje pustolovine)
- 10) mobilni telefon i punjač na navijanje
- 11) moja zbirka kartica sa slikama divljih životinja. Tu ima svakakvih zastrašujućih podataka pa bi mogla biti korisna jednom istraživaču.

- 12) lepak u stiku (da zalepim u svesku sve zanimljivo što nađem)

Zabacio sam ruksak na leđa, prebacio nogu preko rukohvata stepeništa i skliznuo dole u pred-soblje.

Samo što sam zgrabio jaknu i spremio se da istrčim kroz vrata, nos mi je uhvatio miris sveže pečeni kolača koji je dopirao iz kuhinje. Nisam mogao odoljeti pa sam se prišunjavao da ukradem jedan s poslužavnika.

„Vidimo se kasnije, mama“, viknuo sam zaobilažeći je u trku i jureći ka zadnjim vratima.

Ali da sam znao ono što sad znam, zgrabio bih čitav poslužavnik s kolačima. Jer, nešto mi govori

da još zadugo neću probati maminu ukusnu hranu.

Ali čekajte! Požurio sam s pričom! Ako hoću da ovo bude pravi dnevnik jednog istraživača, treba da pričam po redu. A to znači da još ne mogu da pišem o ~~nešto drugo~~ (Hoću da vas ovo iznenadi baš kao što je iznenadilo i mene!) Treba da objasnim kako sam dospeo ovamo i zašto mislim da još dugo neću probati mamine kolače...

Otrčao sam stazom do dna naše bašte, prošao kroz korov pored šupe i stupio na obalu potoka. Odvezao sam splav, odgurnuo se zabadajući drveno veslo među trsku što raste uz obalu i počeo da veslam nizvodno. Nije bilo nikog u blizini, ali nisam za to mario. Odlučio sam da vidim mogu li stići sve do reke.

UZ POTOK!

Ubrzo sam shvatio da neće biti lako naći pravi put. Potok je bio toliko pun vode zbog kiše od oluje da se izlio van obala. Blatnjava voda se kovitlala kroz trsku i korenje drveća u dnu susedne bašte, a ledina na suprotnoj obali bila je sva poplavljena.

Moj mali splav je uskoro počeo poskakivati preko virova i vrtloga, a dvaput sam snažno morao da uprem u vesla kako ne bih odleteo preko ivice. Toliko sam se silno upeo i usredsredio da nisam ni primetio da se na nebu ponovo skupljaju oblaci. I tad je zapravo počelo...

Izenada se začula tutnjava i nebo kao da se otvorilo. Počeo je pljusak i za nekoliko sekundi bio sam mokar do gole kože. Potok se vrtložio i penio, i pre nego što sam uspeo da stignem do obale, splav mi je ponela bujica!

Nije bilo svrhe da nešto pokušavam sa veslom, pa sam ga izvadio iz vode i BAAM!, ogromna munja izletela je iz oblaka. Sevnuła je sve do vrha mog podignutog vesla i snažan drhtaj prostrujao mi je kroz celo telo. Oooo! Ruke i noge su mi se trzale i peckale me od energije, pa sam tresnuo na splav dok je račvasta bleštava svetlost prolazila pravo kroz mene, šišteći i pucketajući dalje potokom sve dok nije nestala s vidika.

Na trenutak sam ostao da ležim nepomično dok se splav vrteo u ludim krugovima, a onda sam se vrlo pažljivo uspravio u sedeći položaj, dok mi je srce brzo tuklo, pa hitro proverio ima li neke štete. Zapanjujuće, ali činilo se da uopšte nisam povređen!

Dok sam ustajao, začuh bučno zujanje, nalik prigušenom zvuku električne testere. Okrenuo sam glavu i SVUUUŠ!, golem vilin konjic, veći od svih koje sam ikada video, proleteo mi je ispred nosa, preko u ševar. Toliko sam se iznenadio da se umalo nisam prevrnuo u vodu!

Vilin konjic je bio velik kao vrana!

